

SUN
SET

SON SET 1 - HAZIR, BAŞLA... UÇ!
ANNALISA STRADA ve MYRIAM SYLLA

Özgün ismi: Dream Volley 1. Forza, vola... vai!

© 2024 Editrice Il Castoro Srl, viale Andrea Doria 7, 20124 Milano
www.editriceilcastoro.it info@editriceilcastoro.it

Annalisa Strada tarafından yazılan bu kitabın Türkçe yayın hakları Grandi & Associati, Milano ve AnatoliaLit Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Türkçe yayın hakları:

© 2025 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.
Sertifika No: 46105

Çeviri: Hazel Karakaya

Editör: Yağmur Yavaş

Özgün kapak tasarımı: Alessia Trunfio

Özgün grafik tasarım: Benedetta Baraldi

Kapak ve sayfa uyarlama: Özkan Köse

Myriam Sylla fotoğrafı: Francesca Di Fazio

ISBN: 978 605 198 382 0

Baskı: Nisan 2025

Çınar Matbaacılık ve Yay. San. Tic. Ltd. Şti.

Yüz yıl Mah. Matbaacılar Cad. Ata Han No: 34 Kat: 4-5

Bağcılar, İstanbul

Tel: (212) 628 96 00 • Sertifika No: 45103

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.

Harbiye Mah. Cumhuriyet Cad. Pak Apt.

No: 30 Kat: 1 Daire: 3 Şişli İstanbul

Tel: (212) 245 08 39

e-posta: domingo@domingo.com.tr

www.domingo.com.tr

ANNALISA STRADA ve MYRIAM SYLLA

SON SET

★ 1 HAZIR, BAŞLA... UÇ!

Çeviri:
Hazel Karakaya

domingo

AKLI YILDIZLARDA

EKRANDA bir nebula'nın parlak haleleri süzülüyordu. Kozmik rüzgârların hareketlendirdiği evrensel dalgaları, akışkan şekiller takip ediyordu. Elleriyle kulaklığını tutan Caterina, yıldızların arasına dalmak istermişçesine öne doğru eğildi.

Kapı yavaşça birkaç kez çalındı. Sonra biri kapı kolunu çevirdi ve Marianna kapı eşiğinde belirdi.

Çaresizce, “Hey!” dedi yüksek sesle kızına. Yanıt alamayınca arkasına geçip başını okşadı.

Yerinden fırlayan Caterina kulaklığını çıkarıp, “Anne! Yüreğime mi indirmek istiyorsun?” dedi.

Marianna ise gülerek kızının kulaklığa dolaşmış uzun kahverengi saçlarını düzeltti. “Aslında kapıyı çaldım ama duymadın. Ben çıkıyorum.”

“Bugün de mi gece nöbetin var?” diye sordu Caterina.

“Evet, üstelik izin günümü de kullanmadım,” dedi iç çekerek Marianna, “ama biliyorsun, hastanede personel eksliğimiz var.”

Caterina bacaklarını ve çıplak ayaklarını yere doğru uzatıp gerindi. “Hemşirelik iyice ekstrem bir spora dönüşüyor desene!”

“Bunu sen mi söylüyorsun?” diyerek göz kırptı annesi, gözleri koyu gölgelerle perdelenmiş gibiydi. “Sahi, sen bugün Victoria’yla buluşmayacak mıydın?”

“Hayır, bugün değil.” Caterina belgeseli izlemeye devam etmek istiyormuş gibi sandalyesini diğer tarafa çevirdi.

Marianna ise sandalyenin kolçağından tutup kızını tekrar kendine doğru çevirdi.

“Neler oluyor?” diye sordu, ses tonu birden ciddileşmişti.

Caterina şimdi de üzerinde oje izlerinin kaldığı, yenmiş tırnaklarına bakıyordu. “Bir şey olduğu yok.”

“Bir şeyler *olmuş*, haydi dök içini. Şimdi sen söylemesen bile, er ya da geç Juana’yla hastane koridorunda karşılaşacağım.”

Victoria'nın annesi Juana ilaç mümessiliydi ve Marianna'nın çalıştığı birime sık sık uğradı.

“Siz anneler de her şeye burnunuzu sokuyorsunuz!”

“Nasıl konuştuğuna dikkat et...” Marianna'nın sesi az da olsa yumuşamıştı ama yüzündeki ifade, Caterina'nın cevap vermekten kaçmasına izin vermiyordu. Gözlerini Caterina'ya dikmiş, ne yapacağını bilen bir anne gibi bakıyordu.

Caterina pes etmişti: “Peki, tamam, eğer beni çapraz sorguya çekmeyeceksen ne olduğunu anlatacağım.” Zaten içindekileri dökmek için sabırsızlanıyordu. “Doğum gününe gelmedi. Üstelik haber bile vermedi. Ve nereye gitmiş biliyor musun?”

Annesi anlatmaya devam etmesi için başını salladı.

“O gün meğer Matteo ve Alex ile alışveriş merkezindeymiş. Düşünsene, doğduğum günden beri en iyi arkadaşım o... Ama şimdi yaptığını bak! Benim için bitti artık!”

Marianna dudağını ısırp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Birkaç saniye öylece düşündü. Şaşkındı, mümkün olan en tatlı tonla sordu: “Onca zamandır arkadaşsınız, ondan bir açıklama yapmasını istedin mi peki?”

Caterina yüzünü buruşturdu ve oturduğu yerde dizlerini karnına doğru çekip iki büklüm oldu. “Aradım ama cevap vermedi... Ben de onu engelledim. Okulda da konuşmuyoruz zaten. Yani, onu bir süredir görmüyorum. Ne bugün ne de önümüzdeki günlerde göreceğimi de sanmıyorum.”

Durumun ciddiyetini anlayan annesi kaşlarını çatı. Bu iki kız, her zaman bir aradaydı. Derslerin en yoğun olduğu zamanlarda bile sürekli birbirlerini arayıp konuştuklarını biliyordu Marianna. Aklından bir hesap yapınca hayrete düştü: “Ne yani, üç gündür konuşmuyor musunuz?”

Caterina başını salladı. Karnına kadar çektiği dizlerini ve dizlerinin etrafına doladığı kollarını aşağıya doğru salıverdi. “Evet. Her neyse, sorguya çekmeyeceğine söz vermiştin, değil mi?”

Kulaklığının birini geri takmıştı bile. Ama annesi hızlı davranmış, son anda onun dikkatini çekecek şeyi söyleyivermişti. “Kimi ne zaman istiyorsan görmekte özgürsün. Ama lütfen biraz dışarı çık. Dans derslerini bıraktığından beri çok az hareket ediyorsun.” Sonra da bu fikir o an aklına gelmiş gibi ekledi: “Sporla uğraşsan hiç fena olmaz aslında.”

Caterina gözlerini devirdi, acı bir gıcırtı çıkaran sandalyesinde kıpırdandı ve sırtını annesine dönerek, “Dansa devam etmek için boyum fazla uzun. Boyu neredeyse 1.80 olan balerin bilmiyorum pek. Teniste iyi değilim, yüzmektense pek hoşlanmıyorum. Ne kaldı geriye?” diye sordu.

“Voleybol!” diye haykırdı annesi.

“Ben ne zaman voleybol oynadım ki?” diyerek homurdandı Caterina.

Marianna parmaklarıyla saymaya başladı: “Çocukken yazın dağlara, voleybol kampına gitmiştin. Plaja gittiğindeyse sürekli filenin yanında buluyorsun kendini...”

Caterina cevap vermedi, annesinin söylediklerinin hepsi doğrudu çünkü.

Marianna ise eline geçen bu fırsatı değerlendirmeye niyetliydi. “Bana kalırsa senin voleybola yeteneğin var. Denemekten zarar gelmez. Sen yine de bir düşün.” Sonra çıkmak için kapıya yöneldi ve ekledi: “Biraz yürüyüş yapmak da iyi gelebilir. Mesela lor peyniri almaya gidebilirsin. Ben de yarın sana o sevdiğin turtadan yaparım.”

Caterina, annesinin söylediklerini duymazdan gelmeye çalıştı. “Tamam. Sonra giderim. Bay bay.”

“Hoşça kal canım. Yarın görüşürüz!”

Caterina dönüp tekrar odaklanmaya çalıştı ama ekranda çoktan kapanış jeneriği akmaya başlamıştı.

BEKLENMEDİK KARŞILAŞMA

CATERİNA evden çıktığında güneş, sanki ufuk çizgisini okşuyordu. Gökyüzüyse turuncu-mavi renklere çalüyordu.

O çıkarken köpeğı Plüto, arkasından havlayarak kapıya doğru koşmuştu. Çıkardığı pati sesleri duyuluyordu.

Sonra köpeğın asi havlamalarının arasından babasının sesini duydu Caterina. Bodrum kattaki atölyesinde oturduğu sandalyeden kalkmadan, köpeğeye seslenerek onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Caterina gülümseyerek saatine baktı ve yavaş yürürse bir ihtimal Pietro'yla karşılaşabileceğini düşündü. Bu saatlerde genellikle eve dönüyordu olurdu.

Abisi Pietro alışkanlıklarına epey bağılıydı: Öğleden sonraları kütüphanede ders çalışır, hep aynı

saatte eve dönerdi. Artık liseye gidiyor ve okulun üzerinde kurduğu baskıyla ancak bu alışkanlıkları sürdürerek başa çıkabileceğini söylüyordu. Onunla biraz sohbet edebilmeyi ne çok isterdi. Ama Pietro'nun akli ya kitaplarında ya arkadaşlarındaydı. Caterina bazen sanki bir daha hiç konuşmayacaklarmış gibi hissediyordu.

“Birini mi arıyorsun?”

“Kim? Ben mi?”

“Evet! Gemi direğinin tepesinde duran bir korsan gibi etrafına bakıyordun.”

Elisa birden yanında belirmiş ve sanki bu dünyanın en normal şeyiymiş gibi Caterina'nın adımlarına eşlik etmeye başlamıştı. Sınıfındaki kızların hepsi uzun boyluydu ancak içlerinde Caterina'dan da uzun olan tek kişi Elisa'ydı. Kıvrak yürüyüşü ve kıvrıcık saçlarını sabit tutan saç bandıyla Elisa, sırtında epey ağır görünen çantasıyla şimdi Caterina'ya eşlik ediyordu.

Sınıfta pek konuşmazlardı, ilkokulu da farklı şubelerde okumuşlardı, bu yüzden birbirlerini pek tanıdıkları söylenemezdi.

“Antrenman nasıl geçti?” diye sordu Caterina, sırf sohbet başlatmak için.

Elisa şehrin iki takımından birinin, Dream Volley'in en iyi oyuncusuydu. Bununla övünecek biri değildi ama övünmeyişi de onun gerçekten güçlü olduğu gerçeğini değiştirmezdi. Beden eğitimi öğretmeni, Elisa'nın şampiyon olmak için doğduğunu söyleyip dururdu.

Elisa gülümsedi: "İyi geçti. Epey keyif aldım. A takımıyla fazladan bir antrenman bile yaptım."

Bir süre sessizce yürümeye devam ettiler. Sonra Caterina cesaretini toplayıp, "Voleybol nasıl bir spor?" diye sordu.

Elisa heyecanlanmıştı. "Öyle çok hoşuma gidiyor ki... Ne kadar sevdiğimi birkaç kelimeyle anlatamam."

"Çok başarılı olacağından eminim," dedi Caterina gülümseyerek. Elisa konuşmaktan ve fikirlerini söylemekten hiç çekinmeyen biriydi. Eğer çok inandığı bir fikri varsa, karşısında kim olursa olsun bu fikri şiddetle savunurdu. Hatta bir keresinde, okulun zili geç çaldığı için neredeyse okul müdürüyle kavga edecekti!

"Deniyorum," diye söze başladı Elisa, bir an uzaklara dalar gibi oldu ama sonra devam etti. "Voleybol, topla dans edermiş gibi bir his veriyor. Topu atıyorsun,

havalandırıyorsun, sma vuruyorsun ve havai fişekten çıkan kıvılcımlar gibi havada süzölmesini izliyorsun. Rakiple fiziksel bir temasa girmiyorsun: Herhangi bir mücadele yok. Yalnızca takım arkadaşlarıyla temas kurabiliyorsun. Ama onlarla yan yanayken, dönen bir çarkın dişlileri gibi hissediyorsun. Ne kadar rekabetçi olduğunu ise ancak tekniğinle yansıtabiliyorsun.” Bir an duraksadı. “Abartıyor muyum yoksa?”

“Hayır hayır, çok şiirsel anlatıyorsun,” dedi Caterina, “bir sanat dalından bahsediyormuşsun gibi hissettim.”

“Aslında benim için biraz öyle,” diye itiraf etti Elisa, başını öne eğip gülümseyerek. Söylediėi şeyden biraz utanmıştı sanki. Böyle şeyler olurdu; insan çok açık sözlü davrandıktan sonra biraz fazla ileri gitmiş gibi hissedebilirdi.

Neyse ki Caterina onu bu utangalığından kurtardı. “Aslına bakarsan ben de bugün voleybola başlasam mı diye düşünüyordum... Beni neredeyse ikna ettin! Teşekkürler!”

Elisa birden omuzlarını dikleştirdi, şimdi kendine gelmişti işte. “Ah! Eğer voleybol oynamaya karar verirsen Dream Volley’e gel, sakın Campo Marte’ye gitme!”

Campo Marte şehrin diğer takımıydı. Dream Volley'in yönetiminden belediye sorumluydu, bu yüzden de "şehrin gerçek takımı" onlardı. Campo Marte ise özel teşebbüstü, biraz züppe ve elit bir takım olarak biliniyordu.

Her sene düzenlenen şampiyonada iki takım son âna kadar kıran kırana yarıştırdı. Kimin en güçlü olduğunu belirlemekse epey zordu çünkü iki takım da her zaman lig sıralamasında en üstte yer alırdı.

"Kendimi Gioia'yla oynarken hayal edemiyorum!"

Caterina kendi yaptığı şakaya gülmeye çalıştı ama tadı kaçmıştı. Her ne pahasına olursa olsun herkesten üstün olmaya çalışması yüzünden Gioia'yı hiçbir zaman sevememişti. Son günlerdeyse ondan neredeyse nefret ediyordu çünkü kız, Victoria'nın yanından bir an olsun ayrılmıyordu. Ne zaman en iyi arkadaşının (yoksa *eski* en iyi arkadaşı mı demeliydi?) onunla kol kola dolaştığını düşünecek olsa Caterina'nın karnına ağırlar giriyordu.

Elisa bir şeyler söyleyecek oldu. Ancak tam da o sırada, uzun saçları hafif dağınık bir atkuyruğuyla toplanmış uzun boylu bir oğlan sokağın diğer tarafından onlara el sallamaya başladı.

“Selam!”

İkisi birden, “Pietro!” diye seslendi.

Kolunun altına bir yığın kitap ve ders notu sıkıştırmış Pietro, karşıya geçip yanlarına geldi.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu kızlara, özellikle kime sorduğunu belli etmeden.

Ona cevap veren Caterina oldu. “Markete gidiyorum. Annem turta pişirecekmış. Benimle gelmek ister misin?”

Pietro biraz kararsız kalsa da kabul edip Elisa’ya döndü. “Sen peki? Eve mi gidiyorsun?”

Caterina’nın durumu anlaması birkaç saniyesini aldı. “Siz ikiniz tanışıyor musunuz?”

“Geçen hafta kütüphanede tanıştık,” diye açıkladı Elisa. “Ama tabii Pietro’nun senin abin olduğunu tahmin etmemiştim. Ve evet, eve gidiyorum.”

Pietro’nun yüzü aydınlandı. “O hâlde kardeşim, sen alışveriş yaptıktan sonra buluşalım mı? Bu sırada ben de arkadaşına evine kadar eşlik edeyim. Dün gelmiş geçmiş en iyi voleybolcunun kim olduğu hakkında tartışmıştık da...”

Elisa başını geriye atıp güldü. “Abin büyük

voleybolcuları tanıyormuş numarası yapıyor. Ben onlardan bahsetmemiş olsaydım, inan hiçbir fikri yoktu!”

Caterina’nın da onların birlikte gitmelerine izin vermekten başka şansı yoktu. Anlaşılan peynir alma görevini tek başına tamamlaması gerekecekti.